

Raroia feiret Tangaroas ankomst

Jeg er tilbake i balsaflåten som ligger ankret opp i det grunne turkisvannet i lagunen. Har rodd Bjarne hundre meter inn til stranda, akkurat i tide til VM-finalen som vises på storskjerm i landsbyens eneste kommunale bygning, en liten murbygning som også mannskapet på Kon-Tiki besøkte i 1947. Når jeg er ferdig med denne teksten skal jeg ro inn for å få med meg andreomgangen. Bak palmene hører jeg jubelen.

Kapteinen Bjarne var meget velfortjent midtpunktet da mannskapet klokka ni om lørdagsmorgenen satte beina i sanda foran alle innbyggerne på de små øyene og steinene som danner atollen Raroia. Befolkningen hadde forberedt velkomsten i flere dager. Det starta med at vi seilte inn til land da flyet med visepresidenten landet (de fikk flystripe for et års tid siden). Miss World fra 2004 steg opp på flåten for å henge på oss blomsterkranser. Mestere i kanopadling tok oss inn til land i utriggerkanoer. Sangen om Kon-Tiki og Tangaroa ble fremført med lokale gitarinstrumenter og flerstemt sang, og alle barna danset for oss med sine

gamle festdrakter av blader og blomster. En underlig katolsk prest var flydd inn for å velsigne ekspedisjonen ytterligere, i tilfelle virkningen fra Lima-biskopens hellige vann har opphørt.

Arrangementet har egentlig vært under planlegging siden januar i år, da vi fikk kontakt med peruaneren Felix Vilchez, som bor på Tahiti og livnærer seg av å sette opp konserter. Han satte oss i kontakt med ordføreren på Raroia, George Estall, en visjonær herre med utdannelse fra England, en kanoentusiast som da hadde visst om Tangaroa lenge, og allerede på nyåret var i gang med å planlegge mottakelsen. At vi nådde sydvestspissen av Raroia torsdag var meget heldig for ordførerens plan.

Seilte da til en ideell posisjon på sydvestspissen av Raroia, hvor vi så - og hørte lyden av brenningene. Ordføreren kom ut i speedbåt. Bjarne og Olav ble med inn for å sjekke ankringsplass. Da de var tilbake var det så sent, og så lite vind, at vi valgte å ligge i flåten natta over, med seilet nede. Våknet fredag til nordavind, den minst gunstige vi kunne fått. Hadde vi ikke hatt en viktig avtale lørdag morgen, ville vi seilt østover der vi kom ifra i påvente av bedre vindretning. Men i lagunen ventet hele lokalsamfunnet på oss, og for lørdagen hadde visepresidenten med sitt følge av ministre, delegater og journalister chartret et fly. Vi hadde ikke annet valg enn å la oss taue opp langs vestsiden av atollen, og inn i lagunen.

I dag er vi glad for den assistansen. Bjarne har på polynesiske vis fått nytt navn: Teheoru o Tiki. Og under middagen med befolkningen lovet visepresidenten oss assistanse når vi ankommer Selskapsøyene. Planene som turistmyndighetene har lagt for oss der borte, overgår mine vildeste fantasier, jeg har nok med å fordøye inntrykkene og invitasjonene fra dette ufattelig gjestfrie øyfolket. Jeg slutter med Øyvins ord: "Det er ikke uten grunn at det er laget en myte om et Stillehavsparadis!"

Torgeir Sæverud Higrav